

HOOFDSTUK 32

ARENA DI VERONA

Vanuit het groene park en de vele zonnige terrasjes stroomden kijklustige Italianen en toeristen toe op het prachtige, enorme plein aan de voet van de *Arena di Verona*, de *Piazza Bra*.

Het legendarische en kolossale Romeinse amfitheater was de plek waar het die avond allemaal ging gebeuren. Een unieke locatie. De prachtige rondbogen van de buitenmuur waren opgetrokken in rustieke witte en roze kalksteen, twee verdiepingen gaanderijen met rondbogen boven elkaar. Ze ommuurden het gigantische ovale binnenplein, dat in de openlucht plaats bood aan een kleine vijftienduizend toeschouwers. Met een slordige honderdnegenendertig meter lengte was het de meest indrukwekkende en sprookjesachtige plek in Verona: de perfecte plaats om het verhaal van *Romeo & Juliet* te vertellen.

De rode loper was uitgerold tot ver op de blauwgrijze stenen van de Piazza Bra. Dranghekken hielden de vele toeristen in bedwang die een glimp hoopten op te vangen van bekende genodigden, met als topper president Vico Rodrigues en Jianna Figini.

Enrico Moretti speelde aan de ingang van de Arena nerveus met z'n vingers. Hij streek zijn hagelwitte kostuum voor de zoveelste keer glad. Hij had zijn dansers en danseressen nog even toegesproken, het podium gecontroleerd, en zijn bevindingen over de belichting doorgegeven ... Het feest kon beginnen. Inmiddels zaten alle genodigden al op hun plaats, op de twee eregasten na.

Vier motorfietsen met blauwe zwaailichten kwamen de Piazza Bra op. De kijklustigen gingen gauw staan. Een keurige gepantserde Mercedes S600 stopte aan het einde van de rode loper. Drie bodyguards liepen naar het portier en zochten nauwgezet de omgeving af voordat een van hen het portier opende. President Vico Rodrigues stapte uit en wuifde minzaam naar de menigte. De Italiaanse veertiger zag er met zijn donkere haar en maatkostuum nog erg sexy uit.

Hij twijfelde er niet aan dat veel vrouwenharten sneller zouden gaan slaan. Met flair reikte zijn hand naar het andere portier om galant zijn verloofde Jianna Figini uit de auto te helpen.

Enrico stond haar met open mond aan te gapen. De elegante design japon die ze droeg viel perfect over haar smalle heupen. Jianna had nog steeds dezelfde lange haren die steil langs haar scherp getekend gezicht vielen, haar huid was nog steeds zo mooi en gaaf als jaren geleden.

Enrico's verloren jeugdliefde liep keurig over de rode loper en zwaaide naar de enthousiaste Italiaanse fans. Evenals Vico was ook zij erg geliefd bij het Italiaanse volk.

Enrico schreed over het tapijt naar zijn twee eregasten, een cameraploeg van de Italiaanse tv in zijn kielzog. Jianna staarde de enthousiaste Enrico aan en probeerde haar onzekerheid te verbergen. Ze was nog erg jong toen ze samen met Enrico de rol van *Juliet* danste en verliefd op hem werd. Nu, zoveel jaren later, maakte haar hart nog altijd een sprongetje wanneer ze hem in de ogen keek. Ze waren niet voor elkaar gemaakt, dat wist ze, en daarom verbrak ze destijds ook de relatie ... maar de liefde bleef.

'Mijn lieve Jianna. Wat is dat lang geleden!' lachte Enrico. Hij nam Jianna's vingers in zijn hand en kustte ze een voor een.

'Veel te lang geleden', antwoordde ze.

Enrico schudde president Rodrigues de hand.

'Dank voor uw uitnodiging', zei de staatsman.

'Jianna kon onmogelijk ontbreken op deze legendarische voorstelling', antwoordde Enrico, terwijl hij Jianna bleef aankijken. 'Ik heb zelfs een cadeau voor jou!'

Met een vingerknip beduidde hij een van zijn bewakers om het rode koffertje te brengen. Voordat Enrico het opende gingen de drie bodyguards voor Vico Rodrigues en Jianna Figini staan om hen af te schermen.

‘Je hoeft je geen zorgen te maken,’ zei Enrico snerend, ‘het is geen bompakket!’ Hij nam de prachtige gouden armband uit de witte watten, een verfijnd sieraad van verstrengelde kabels. ‘Ik heb het speciaal voor jou laten ontwerpen door een vriend van me. Het symboliseert onze vriendschap en ons rijke dansverleden. Hierdoor zullen we voor altijd verbonden blijven!’

De bodyguard stak zijn hand uit toen Enrico naar Jianna wilde gaan.

‘Is er een probleem?’ vroeg Enrico verward.

‘Dit is niet volgens de planning’, antwoordde Vico Rodrigues.

Enrico wenkte de cameraploeg van de Italiaanse tv om dichterbij te komen.

‘Het is niet meer dan een cadeautje. Een blijk van mijn genegenheid voor Jianna. Wat zou daar mis mee zijn? Of houd je niet van goud?’

Enrico lachte geforceerd. Vico Rodrigues staarde bloedserius naar Jianna.

‘Enrico heeft gelijk’, suste ze. ‘We zijn toch vrienden? De armband is prachtig. Dank je wel!’

Aarzelend strekte ze haar arm uit. Ze had geen zin in een circus. Enrico schoof de gouden armband om haar slanke pols. Het sieraad zat als gegoten.

‘Perfect’, grijnsde Enrico. ‘Willen jullie me nu dan volgen? De voorstelling van de eeuw gaat beginnen!’

*

De knalgele Porsche scheurde over de kronkelende binnenwegen van het bosrijke dorpje *Lugo*. Erika trok wit weg bij de topsnelheden die Andreas haalde. Op de achterbank voelde ze elk hobbeltje en putje van de smalle asfaltweg dubbel zo goed. Voorzichtig wreef ze met haar hand langs de zilveren armband van Enrico.

‘Kijk dan in het handschoenenkastje!’ zei Andreas nerveus tegen de computernerd die naast hem zat. Felix zette z’n rugzak op de vloer en ging op zoek naar een wegenkaart. Blijkbaar was de chauffeur van *Team Mortis* er toch niet helemaal zeker van of ze de goede weg te pakken hadden.

Nielsen keek op zijn horloge. Hij wist dat elke minuut kostbaar was.

‘Kan je niet gewoon op de wegwijzers letten?’ vroeg hij. ‘Verona moet toch op de borden staan?’

‘In zo’n boerengehucht als hier?’ sneerde Felix. ‘*D’ailleurs*, als onze vriend hier honderdvijftig kilometer per uur rijdt, dan zie ik de omgeving alleen nog maar in van die wazige vlakken.’

‘Oh ja, ik zal wat langzamer rijden’, brulde Andreas. ‘Wat kan het ons schelen dat Erika over een paar minuten vergiftigd wordt?’

Felix keek geïrriteerd uit het raam. De spanning was te snijden.

‘Kunnen we allemaal een beetje rustig blijven?’ vroeg Erika lief. ‘Iedereen doet z’n best. En euh ... het komt wel goed met mij, hoor.’

Andreas scheurde het kleine weggetje af en draaide naar links de hoofdweg op. Met een gierende sirene schoot er een politiewagen het asfalt op, achter de Porsche aan. Erika keek door het kleine achterraam van de Panamera. De Italiaanse agenten naderden snel. Nielsen schrok.

‘We hebben bezoek.’

‘Oh geweldig. Dit wordt *met* de seconde beter en beter’, zuchtte Felix.

‘Misschien hadden we beter iets anders uit kunnen zoeken dan een opvallende, knalgele sportwagen’, zei Erika, terwijl ze achterom keek naar de politiewagen. Andreas lachte.

‘Ben je gek? Deze komt juist extra goed van pas!’

Met een flinke trap duwde Andreas het gaspedaal plankgas. De autobanden scheurden over de droge ondergrond. De vier inzittenden werden in hun stoel geduwd terwijl de snelheidsmeter in het rood liep. De Italiaanse politie moest al snel tientallen meters prijsgeven. Andreas grinnikte en wreef over het dashboard.

'All right baby, that's more like it!'

Dat de jongen, met een snelheid van honderdtachtig kilometer per uur vrolijk een deuntje neuriede (was hij ooit meer in zijn *comfort zone* geweest dan nu?) was voor Erika reden om toch maar even haar veiligheidsgordel te controleren: even kijken of dat ding wel goed vast zat ...

*

Jianna Figini was diep onder de indruk toen ze samen met Vico en Enrico langs de catacomben het binnenplein van de prachtige Arena opliep. De grote, ronde tribunes leken tot aan de hemel te reiken. Het applaus van de duizenden toeschouwers was geweldig. Vele ogen staarden Jianna aan. Een spot volgde elke stap die ze zette. Ze wist dat ze zich geen zorgen hoefde te maken. Zij hoefde die avond niet te dansen en te presteren. Maar toch voelde ze de zenuwen door haar keel gieren, net zoals zoveel jaren geleden. Ze kon zich precies voorstellen hoe nerveus de dansers en danseressen op dit moment zouden zijn, wetende dat over enkele seconden de voorstelling zou beginnen.

Het schoot door Jianna's hoofd dat haar nichtje hier normaal gezien de show zou hebben gestolen. Dit had haar moment moeten worden.

'Heb je nog iets van Laisa gehoord?' vroeg Enrico. Jianna schrok. Het was alsof de choreograaf haar droevige gedachten kon lezen.

'Nee, niks. Ook Vittore Toni is nog steeds spoorloos.'

'Wat een vreselijke geschiedenis toch,' veinsde Enrico met tranen in z'n ogen, 'maar ik hoop dat ik je pijn wat kan verzachten. De jonge Florence Vieri heeft hard gewerkt om de rol van *Juliet* zo perfect mogelijk te krijgen. Ze gaat het fantastisch doen, speciaal voor jou!'

Enrico liet Jianna en Vico Rodrigues plaatsnemen op de beste plaatsen die de Arena rijk was. Het licht doofde. Alleen de ondergaande zon schemerde nog zacht over het publiek in de richting van het

openluchtpodium. Met een soepele zwaai bracht de dirigent de muziek op gang. Het orkest liet de eerste tonen van Sergej Prokofiev's balletmuziek horen.

Achter de coulissen stond Florence te trillen op haar benen. Pablo kwam naast haar staan en legde zijn hand op haar achterwerk. Ze sloeg zijn arm weg.

'Oei, oei, toch niet nerveus?' schamperde Pablo.

Het meisje keek van hem weg. Arrogante klootzak!

De lampen boven het podium brandden feller en feller. Florence ademde diep in en uit. Ze balde al haar energie samen en danste met enkele strakke passen het licht tegemoet.

De vele camera's registreerden de eerste bewegingen en brachten de beelden via tv en internet live in miljoenen huiskamers. De Facebookpagina alleen al klokte af op 14.789.988 fans.

Het publiek genoot, Vico Rodrigues en Jianna genoten, Florence genoot ... Maar Enrico genoot het meest van al, want hij wist dat achter de loges van de artiesten, voorbij de technische ruimtes, *nog* een computer stond te ronken. Een aftelklok liep secuur met de voorstelling mee. Seconde na seconde tikte weg ... tot het moment dat Enrico de armband zou activeren, het gif in het lichaam van Jianna zou pompen ... en de computer op 0:00:00 het *Shakespeare 3.0* virus de wereld in zou sturen.

Eén geniaal stukje software zou de wereld in chaos brengen. En het water uit het gebergte van Lombardije zou Enrico's vreselijke jeugd wegspoelen, samen met duizenden onschuldige inwoners.

*

Een tweede politiewagen verwoegde zich bij zijn Italiaanse collega's. Andreas glipte vlak voor een vrachtwagen de snelweg af en schoot de binnenstad van Verona in.

De agenten leken de gestolen wagen niet te willen loslaten. Het

verkeer was druk in de binnenstad ... En het ergste van alles: Andreas wist niet waar hij was.

'Mannaggia! Dit is leuk! Dit is echt supergeweldig leuk!'

Met een hevige ruk aan het stuur joeg hij de Porsche tussen twee stadsautootjes door. De stad zat potdicht. Dit kon nooit goed aflopen! Een vrachtwagen versperde de weg en enkele koeriers reden met metalen rekken over het voetpad.

'Naar links!' schreeuwde Felix. Net voor de muur van obstakels gooide Andreas het stuur om. De harde schok op de achterbank deed vermoeden dat een Porsche niet gemaakt was om een stoep-rand van 15 centimeter op te stormen. De politiewagens reden voorzichtig over de stenen drempel de voetgangerszone binnen.

'Uit de weg! Uit de weg!' gilde Andreas en hij claxonneerde zo hard hij kon. Veel toeristen konden maar net opzijspringen om doorgang te verlenen aan de op hol geslagen Panamera. Andreas liet het raampje zakken en stak z'n hoofd naar buiten.

'Abbiamo fretta! Fate largo!'

Hij vloekte en gebaarde zoals enkel een Italiaan dat kon. Felix rolde met zijn ogen.

'Je kan wel een beetje vriendelijker zijn tegen de mensen!'

Met krijssende banden slipte de Porsche naar rechts en schoot een nog kleiner winkelstraatje in. De politiewagens volgden op de voet.

'Waar zijn we? Waar zijn we?' brulde Andreas terwijl hij met de Porsche een paar vuilnisbakken ramde, waarvan de inhoud hoog opvloog.

'Ik ben bezig!' antwoordde Felix. Hij probeerde wijs te worden uit de kaart. Nielsen tuurde op zijn horloge. De voorstelling van Enrico was al een tijdje bezig. De *Team Mortis* tieners wisten niet wanneer de choreograaf de armbanden zou activeren en het gif los zou laten.

'We moeten naar de Arena. Weet je al waar we zijn?' vroeg Nielsen nerveus.

'Nee, maar zal ik anders eventjes uitstappen en de weg vragen? Toeristen genoeg!' Andreas ergerde zich aan de politiewagen die de Porsche tot op enkele meters genaderd was. De Italiaanse jongen gilde gefrustreerd en trapte vol op de rem.

De politiewagen had hier niet op gerekend, moest uitwijken voor de Porsche en reed tegen een gesloten krantenkiosk de motorkap in elkaar. Ook de andere politiewagen kon niet meer op tijd remmen en ramde de kofferbak van zijn collega. Felix gaapte Andreas verbaasd aan.

‘Wat is er?’ reageerde Andreas nijdig, ‘Ik kan het niet verdragen dat ze tegen m’n bumper plakken, oké?’

Andreas stookte de smalle winkelstraat uit en ging een laan in, net voor een aanstormende vrachtwagen. Hij scheurde langs de brede *Adige*, de rivier die dwars door Verona stroomt. Toen hij de oude *Ponte Pietra* herkende, een brug uit de Romeinse tijd, slaakte hij een bevrijdende zucht.

‘Yes!’

De mooie Florence had hem een uitgebreide rondleiding door Verona gegeven en dit deel van de route herkende hij onmiddellijk! Hij kon simpelweg de route van hun wandeling volgen.

‘Weet je al waar je naartoe moet?’ vroeg Erika.

‘Yep, maar enkel op één manier.’

‘Welke manier?’

Andreas stuurde de Porsche de oude Romeinse brug op en knalde de metalen paaltjes van de voetgangerszone omver.

‘Op die manier dus’, antwoordde een bleke Felix.

In geen tijd scheurde Andreas met de zwaar gehavende sportwagen via de smalle straatjes van Verona de Piazza Bra op. De toeristen stonden bevreemd naar het ongewone tafereel. In de verte klonken de sirenes van politiewagens. Geen wonder dat er versterking onderweg was.

Andreas reed rechtstreeks naar de zijkant van de Arena. Enkele bewakers aan de ingang probeerden over de joelende menigte heen een glimp op te vangen van de ronkende wagen, maar voor ze goed en wel beseften wat er gebeurde was de knalgele Porsche al achter de stenen rondbogen verdwenen.

Voorbij de geparkeerde vrachtwagens, bij de verlaten dienstingang

van de Arena, ging Andreas vol in de rem. In geen tijd snelden de vier vrienden uit de Porsche en verdwenen tussen de rondbogen. Een van de bruine, doorgeroeste hekken van het amfitheater stond op een kier, en Nielsen duwde zijn team daardoor naar binnen. Felix gooide nog snel z'n rugzak over zijn schouder.

Vanachter enkele grote koffers met lichtmateriaal gluurde Nielsen naar de Porsche. Het duurde minder dan tien seconden voor aan de voor- en achterkant van de auto een politiewagen stopte. Enkele agenten stapten uit en liepen rondom de verlaten sportwagen.

Erika wreef over haar pijnlijke pols. In alle haast had ze de armband gestoten aan het portier van de wagen, waardoor de wondjes opnieuw waren gaan bloeden. Andreas zag de grimas van pijn op haar gezicht.

'Kom, we hebben geen tijd te verliezen', zei hij, en hij trok Nielsen bij z'n arm mee.

*

Het publiek was in de ban van de prachtige dansprestaties en Prokofiev's muziek. Alleen Enrico draaide z'n hoofd om toen uit de openlucht, over de muren van de Arena heen, het gedempte geluid van politiesirenes te horen was. Enrico merkte ook dat enkele veiligheidsmensen van de Arena hun walkietalkie gebruikten en weglieden.

Hij stelde zichzelf gerust. Misschien was er buiten een ongeval of was een van de toeristen in de menigte flauwgevallen. Nee, hij moest zich beslist geen zorgen maken! Zelfgenoegzaam keek hij op z'n horloge.

14:44, 14:43, 14:42 ...

*

Nielsen sloop als eerste door de catacomben van de Arena. Nergens was iets verdachts te bespeuren. Via de verlaten artiestenloges en de technische ruimtes, waar alleen een hele hoop *flightcases* stonden, waren ze tot bij een lege eetzaal gelopen.

‘Hier vinden we niets’, zuchtte Felix.

‘Misschien staat die server met dat virus in de regiekamer? Of op een andere locatie?’ zei Andreas.

Nielsen schudde het hoofd. Enrico zou het voorzichtig spelen en de server verstoppen. Maar dit was *zijn* grote moment en hij zou de controle nooit uit handen geven. Die server *moest* binnen zijn handbereik zijn.

Voetstappen weerklonken door de gang. Een regieassistente kwam met enkele rekwisieten langs. De vier konden zich nog net achter de toog van de eetzaal verstoppen. Erika staarde moedeloos naar haar pols.

‘Kom, we moeten opschieten.’ Nielsen liep naar de deur en zag de assistente aan het eind van de gang verdwijnen. Hij wilde de andere kant op lopen, maar duwde zijn vrienden plotseling zo snel hij kon weer de eetzaal in. Nog vóór Andreas kon reageren gebaarde Nielsen om stil te zijn.

Ongeveer tien meter verderop in de gang stonden twee volwassen mannen ogenschijnlijk argeloos een praatje te maken. De deur waar ze tegen leunden, met nummer ‘87’ erop, leek van geen belang te zijn. Andreas gebaarde waarom Nielsen zich zo druk maakte. *Dat waren twee Italiaanse luieriken, meer niet.*

Nielsen wees om het hoekje. Ook Erika gluurde voorzichtig. De jas van één van de mannen viel open. Het metaal van een automatisch wapen weerkaatste het witte licht van de tl-buizen in de gang.

‘Ze zijn gewapend’, fluisterde het meisje.

Als iemand twee zwaar bewapende bewakers voor een deur neerzette, dan kon je vermoeden dat er achter die deur heel wat interessants te beleven viel. De vraag was alleen hoe ze daar naar binnen konden komen.

‘We hebben niet eens een wapen’, zuchtte Felix.

Nielsen staarde naar het plafond en zag een luchtkoker boven deur ‘87’ naar binnen lopen. Ook in de eetzaal waren grote lichtroosters aangebracht.

‘We moeten door die koker’, zei Nielsen.

‘Dat gaat veel te lang duren’, antwoordde Andreas.

‘We hebben geen keus! Als we bij die server willen uitkomen dan moet dat ongemerkt gebeuren. Die gasten knallen ons in een-twee-drie neer!’

‘En de armbanden dan?’ vroeg Erika nerveus. Enrico kon elk moment de keuze maken om het gif in haar lichaam te pompen. Nielsen knikte. ‘We zullen ons opsplitsen. Andreas, jij gaat met Erika mee naar de tribunes. Houd Enrico in de gaten. Zorg ervoor dat hij niets verkeerd doet. Maar doe het ongemerkt! Ik zal Felix helpen met de server.’

Andreas knikte en trok het meisje mee. Erika gaf haar neef nog snel een knuffel, voor ze samen met Andreas de eetzaal uitsprintte. Ze hoopte vurig dat dit niet haar laatste sprint zou worden. Nielsen knikte naar de Franse computercrack.

‘Oké, *let's do it.*’

*

Met een stevige dreun viel Pablo Ricci op het houten podium van de Arena. Hij kwam overeind en danste met veel pathos de laatste stuiptrekkingen van *Romeo*. Het publiek gaapte met open mond naar de balletdanser die zo intens en aangrijpend de rol van *Romeo* vertolkte, met als laatste de scène dat *Romeo* sterft. Enkele seconden was het muisstil. Niemand van de vijftienduizend aanwezigen, niemand van de miljoenen tv-kijkers en niemand van de Facebook fans thuis zei wat ... toen ze het lichaam van *Romeo* levenloos op de planken zagen liggen.

Op de zuiverste en lichtste tonen liet Florence Vieri haar personage van *Juliet* ontwaken. De trieste sfeer van de muziek deed vermoeden dat ze het lichaam van haar geliefde nu elk moment zou kunnen ontdekken.

Enrico voelde in z'n binnenzak. De afstandsbediening zat er nog

steeds. Geen stress! Hij keek grijnzend naar de gouden armband die Jianna om haar pols droeg. Z'n hart maakte een sprongetje van vreugde. Nog even geduld!

Jianna voelde dat ze bekeken werd, glimlachte naar Enrico en stak haar duim op. Florence en Pablo deden het magnifiek! Enrico glunderde. De avond verliep inderdaad perfect.

*

Met veel moeite kroop Felix als eerste door de koker. Z'n rugzak duwde hij voor zich uit.

Nielsen volgde, maar die had het nog veel moeilijker dan Felix in die nauwe koker. Hij zou het wel uit willen schreeuwen, het aluminium waardoor hij kroop willen breken! Maar hij wist dat hij deze paniekgevoelens onder controle moest houden. Immers, ze hingen met hun lichamen boven de twee bewakers. Het minste geluid zou de bewakers alarmeren. En die twee zouden met de kogels uit hun automatische geweren probleemloos de dunne aluminiumplaat kunnen doorzeven.

Felix duwde voorzichtig het rooster opzij en hoorde de server van Moretti zoemen. Behoedzaam gluurde hij naar binnen. Er was niemand in de ruimte. Zo stil hij kon, stak hij z'n benen door het gat en liet zich in de kamer zakken. Hij hielp ook Nielsen uit de griezelige koker. Samen slopen ze naar de server. Enkele dichtgeschroefde aluminium kasten schermde de uitgebreide bedrading van het computersysteem af, terwijl de ventilatoren zachtjes de warme lucht naar buiten bliezen. Boven een plasmascherm hing een aftelklok.

1:47, 1:46, 1:45 ...

Merde! De jongens hadden veel minder tijd dan ze gehoopt hadden.

'Kan je 'm uitzetten?' vroeg Nielsen.

Felix spurtte zo snel hij kon naar het plasmascherm. Hij rolde met de draadloze muis. Het scherm schoot aan en vroeg een paswoord.

Felix gromde. 'Ja, wat had je gedacht. Hij heeft die bak natuurlijk vergrendeld.'

Hij tikte op het toetsenbord. Opnieuw verscheen met een korte zoom de vraag naar een paswoord. Nielsen werd nerveus.

'Jij hackt toch alle systemen? Zet hem uit!'

'Ik kan dat paswoord toch niet zomaar raden?'

Felix snelde naar een tweede, ongebruikte computer. De simpele, oude PC stond op een versleten bureau naast de aluminium kast. Felix klikte de computer aan. Het duurde een paar seconden voor het scherm aanschoot en het trage besturingssysteem opstartte. Hij vloekte binnensmonds.

'Hacken lukt nooit in twee minuten tijd, en zeker niet met zo'n traag en versleten systeem. Had ik nu mijn MacBook maar ...'

Nielsen staarde naar Felix' rugzak. Daar zaten alleen nog maar een paar droge koeken in.

'Wat gaan we dan doen?'

Felix haalde gefrustreerd z'n schouders op.

*

Florence schreed over de dansvloer. Ze danste de ene na de andere hypnotiserende beweging. *Juliet* begon aan haar doodstrijd. Na het zien van het levenloze lichaam van *Romeo* zou ze haar lichaam doorboren met een dolk. Zo had Shakespeare het bedacht ... En zo zou het die avond ook gebeuren: het gruwelijke lot van de twee geliefden van Verona.

Enrico wreef over de afstandsbediening. Florence danste gracieus haar laatste passen. Over luttele seconden zou ze bezwijken.

00:43, 00:42 ...

*

00:41, 00:40 ...

Felix liet de versleten PC links liggen en probeerde om via de alu-

minium kast het systeem van Moretti te bekijken. Het zweet stond hem op het voorhoofd.

‘Kunnen we dat ding niet gewoon uitschakelen?’ vroeg Nielsen hulpeloos.

‘Ik weet niet of we bij de voeding kunnen.’

‘En hem gewoon kapot maken?’

‘Heb je die kasten al eens goed bekeken? Die maak je binnen dertig seconden niet ...’ Felix slikte zijn laatste woorden in. ‘Kapot.’

De aluminium kast deed hem aan de drankautomaat denken, toen Andreas zo kwaad werd en hij geen drankje kreeg voor zijn betaalde euro’s.

De computercrack staarde naar de rode Kipling rugzak op de grond. Hij duwde Nielsen opzij en sleurde de rits open.

‘Ga je nu koeken eten?’ vroeg Nielsen verbolgen. ‘Dit is nu niet bepaald het goede moment hè?’

Felix wroette in het zakje en haalde de overgebleven grijze RDX-ampul tevoorschijn. Het ding was ogenschijnlijk ongevaarlijk, hooguit vier centimeter lang, en woog niet meer dan een handvol cornflakes. Maar Felix wist welke kracht erin schuilging. Hij wroette door zijn rugzak en nam er een fijn, metalen kokertje uit. Hij duwde de ontsteker in de RDX, maar had nog een kleine elektronische impuls nodig om de explosieve lading te prikkelen.

Nog twintig seconden voordat de computerworm de wereld zou worden ingestuurd ...

Felix trok het snoer van de tweede computer uit de muur. De PC viel uit. Felix brak de kabel van het computerscherm los, trok het snoer uit elkaar en verbond de metalen draadjes met de ontsteker in de grijze RDX-ampul.

‘Gaat dat ding ontploffen?’ schrok Nielsen.

‘Als de elektrische impuls sterk genoeg is: ja!’

‘En wij dan?’

‘Als we die PC weer aanzetten duurt het een paar seconden voor

het scherm geactiveerd wordt. Normaal hebben we dus net genoeg tijd om weg te komen. Hoop ik.'

'Hoop je?'

De aftelklok telde verder af.

00:13, 00:12, 00:11 ...

Ze hadden geen keus. Felix legde de RDX-ampul met metalen kabeltjes op het bureau en stopte het snoer weer in het stopcontact.

'Klaar?'

Nielsen knikte. Felix zette de PC aan. Samen vlogen ze naar deur '87' en ramden hem open. De twee bewakers kwakten op de grond en keken verbaasd op. Nielsen en Felix klauterden overeind en renden door de gang, spurtend voor hun leven.

'Rennen!'

Met de kleine elektronische impuls die door de kabel van het scherm stroomde werd de ontsteker in de RDX geactiveerd. De teller stond op '00:03' toen met een oorverdovende knal het explosief ontplofte. De installatie met het *Shakespeare 3.0* virus werd aan flarden gerukt. De brandende, verwoestende schokgolf perste zich een weg naar buiten en blies de twee jongens pijnlijk tegen de grond.

De hele antieke Arena daverde op zijn grondvesten.

Florence, de dode *Juliet* die op het houten podium lag, voelde de trilling door haar hele lichaam gaan. De toeschouwers sprongen op en begonnen ongerust te gillen en te schreeuwen. Andreas en Erika waren net bij de ingang van de tribunes aangekomen. Ze bukten zich toen de kleine aardbeving de stenen van de rondbogen griezelig deed schudden. De Arena leek elk moment te kunnen instorten. Achter het podium schoot een vuurbal de lucht in. Een donkere rookpluim steeg de verduisterde hemel tegemoet.

Enrico veerde geschrokken op. Hij voelde onmiddellijk dat er iets fout was gelopen, slechts vijf seconden voor het geniale hoogtepunt van zijn voorstelling! Dit kon niet waar zijn!

De muzikanten schrokken en stopten met spelen. Ook de danse-

ressen sprongen bang van het podium af, snel naar het open middenplein.

De drie bodyguards ontfermden zich over president Rodrigues en Jianna Figini, terwijl de duizenden toeschouwers in paniek door elkaar begonnen te rennen. Andreas en Erika probeerden om door de mensenzee naar het midden van de zaal te komen.

De sterke Andreas had meer geluk dan Erika. Het lichtgewichtje werd door de bange massa teruggeduwd en kwam geen halve meter vooruit.

Enrico zag hoe zijn verloren jeugdliefde werd weggevoerd naar de nooduitgang. Hij was vastbesloten om tenminste één onderdeel van zijn mislukte, legendarische voorstelling te redden. Hij voelde in zijn binnenzak, vond de afstandsbediening en drukte de knop in.

Met een scherpe stoot drongen tien gouden naalden door Jianna's pols haar arm binnen. Ze krijste het uit van de pijn en zakte door haar benen. Vico Rodrigues hielp zijn verloofde overeind en begreep niet wat er aan de hand was, totdat hij het bloed onder de armband vandaan zag komen.

'Enrico!' riep hij geschrokken.

De choreograaf klikte een tiencijferig toetsenbordje open.

Andreas probeerde de bodyguards te alarmeren, schreeuwde over het rumoer heen. Erika, die zich ook door de massa had heen-gewerkt, bleef verstomd staan kijken. Enrico tikte met bevende vingers zijn giftige code in. Eerst de zeven, dan voorzichtig naar de één, dan de acht ... hij was even de kluts kwijt vóór hij de nul kon vinden.

Vlak voordat hij zijn wijsvinger op het knopje kon planten, ramde Andreas de choreograaf omver. Samen vielen ze op de harde vloer van de Arena. De moordende afstandsbediening gleed veilig ver weg over het gladde marmer. Terwijl één bodyguard Vico en de hysterisch krijsende Jianna naar de nooduitgang bracht, stortten de twee overblijvende bodyguards zich op Andreas en Enrico. Enkele bewakers van de Arena kwamen erbij en sloegen Enrico in de boeien.

‘Mij moet je niet hebben hoor!’ probeerde Andreas zich los te wringen. ‘Ik heb die gek juist tegengehouden!’

Erika wreef opgelucht over haar gezicht. Net toen ze naar Andreas wilde rennen voelde ze een hand op haar schouder. Nielsen en Felix zaten allebei onder het stof, en de Franse jongen had een snijwond in zijn gezicht. Gelukkig waren ze verder ongedeerd aan de ontplof-fing ontkomen. Nielsen greep z’n nichtje vast.

‘Je leeft nog!’

Erika kwam bijna niet uit haar woorden. De adrenaline gierde door haar lijf.

‘Andreas was net op tijd bij Enrico om die afstandsbediening uit z’n handen te slaan. Het scheelde geen haar of ik was nu dood geweest!’

Ze trok Nielsen aan z’n arm mee. Maar Felix bleef nadenkend staan kijken.

‘En waar is die afstandsbediening nu dan?’

Zelfs de geboeide Enrico had niet gezien hoe zijn sterdanser Pablo Ricci koelbloedig het podium was afgekomen en rustig naar de eerste rij was gelopen. Hij nam de afstandsbediening van de grond en zag op het display drie cijfers ingevuld staan.

Erika gilte het uit.

‘Nee!’

Andreas probeerde hysterisch zijn armen los te rukken.

Met een simpele duw op de knop vulde Pablo het laatste cijfertje in, nul, voordat ook hij door enkele bewakers werd overmeesterd.

Erika staarde naar haar pols. Net als Jianna Figini bij de nooduit-gang voelde ze het gif in haar bloedbaan stromen, een rare kriebel onder haar huid.

‘Ik voel me niet goed’, fluisterde Erika tegen Nielsen en Felix. Haar maag keerde zich om, alsof ze moest overgeven, en haar hoofd begon gruwelijk te tolleren. Nielsen en Felix hielden het meisje vast.

‘Erika, gaat het? Praat tegen me!’

Erika schudde het hoofd. Haar helblauwe ogen draaiden helemaal weg. Ze zakte door haar knieën en viel flauw.

Andreas zag hoe Nielsen en Felix bij Erika knielden, haar rode haren haastig uit haar gezicht veegden en op haar bleke wangen tikten. Aan de andere kant van het amfitheater werd chaotisch om een ambulance geroepen. Al snel verzamelde een troepje bewakers zich rond de verloofde van president Rodrigues. Jianna Figini werd op een brancard gelegd. De bodyguard die Andreas vasthield was zo onder de indruk van het gebeuren, dat hij zijn greep verslapte. De Italiaanse jongen zag zijn kans schoon, en rukte zich los. Hij spurttte weg en rende tussen de mensenmassa door naar zijn vrienden. Daar gooide hij zich op de grond bij Nielsen en Felix, en wreef zacht over de wang van het bewusteloze meisje.

‘Erika? Erika, zeg iets!’

Ze verroerde geen vin. Andreas legde zijn vingers in haar hals, maar voelde amper nog een hartslag.

‘Ze ademt nog, maar heel zwak’, zei Felix.

Met veel vertoon werd Jianna afgevoerd uit de Arena. Er was niemand die er ook maar één seconde aan dacht dat Erika er net zo erg aan toe was.

Andreas nam haar op in zijn armen, en riep: ‘Help me! Ze moet naar een ziekenhuis. Nu!’

Tussen de mensen door bracht hij haar naar buiten en stoof door de catacomben naar de achterkant van het gebouw. Nielsen en Felix spurttten voor Andreas uit om de weg voor hem vrij te maken.

‘Uit de weg! *Move it!*’

Het hoofd van Erika hing helemaal achterover, haar haren loshangend naar beneden. Alle energie was uit haar lichaam verdwenen. Het gif werkte enorm snel.

De jongens glipten langs het verroeste, bruine hekwerk van de Arena naar buiten en zagen dat de knalgele Porsche verdwenen was. De politie had de gestolen wagen natuurlijk in beslag genomen.

‘En nu?’ vroeg Nielsen.

‘Weet ik veel?’ riep Andreas. ‘Bel een ambulance! Steel een auto!’

‘Dat lijkt me geen goed plan’, klonk een vertrouwde stem. De drie jongens herkenden hem onmiddellijk aan zijn goed gesneden maatpak en het nerveuze gespeel met zijn vingers. Hij leek altijd zenuwachtig, alsof hij teveel energie had. Het was niet onlogisch dat de mysterieuze baas van *Team Mortis* in de buurt bleef bij een zaak die hem zo nauw aan het hart lag. Brian Bailey staarde teleurgesteld naar het levenloze lichaam van Erika, dat in Andreas’ armen lag.

‘Ik dacht ... een gestolen knalgele Porsche bij de Arena: dat kan maar één reden hebben.’

‘Sta daar niet te staan’, riep de Italiaanse jongen. ‘Erika moet naar een ziekenhuis!’

‘Oh, heb ik iets gemist? Zijn jullie vrienden geworden?’ lachte Brian vreemd. Schepte hij plezier in een situatie zoals deze?

‘Ze heeft een dokter nodig’, zei Nielsen. ‘Ze werd vergiftigd!’

‘Denk nu eens twee keer na voordat je iets zegt’, beet de Mortis baas van zich af. ‘Ga je haar naar een ziekenhuis brengen? Met een giftige armband rond haar pols? Dat gaat vragen oproepen! De politie zal die zaak van a tot z gaan uitspitten.’

‘En wat dan nog?’ gilde de Franse computercrack.

‘*Team Mortis* moet geheim blijven. Dat was onze afspraak! Erika bestaat niet. Weet je nog wel?’

‘Rot op met je afspraak’, vloekte Andreas. Hij wilde verderlopen en wenkte zijn vrienden. ‘Kom Felix! Nielsen!’

Brian Bailey trok een pistool uit zijn binnenzak en hield Andreas onder schot.

‘Dat zou ik niet doen als ik jullie was.’

Andreas bleef machteloos staan. Ook Nielsen staarde verbaasd naar Brian Bailey en riep: ‘Wat? We kunnen haar toch niet laten sterven?’

‘Jullie moeten echt eens leren hoe je om moet gaan met een crisis-situatie.’

De drie Mortis jongens starden in de ijskoude zwarte loop van

Brians pistool. Ze hadden geen keuze. Tien seconden lang bleef het griezelig stil.

Erika lag met gesloten ogen in de armen van Andreas. Haar ademhaling werd zwakker en zwakker. Andreas knielde neer en streefde hysterisch door haar rode haren. Hij wilde het uitschreeuwen, al bleef het ijzig stil. Hij voelde hoe het leven stilletjes uit haar lichaam verdween.